

Megelőzve a vitát

*Hadd segítsék nektek, akik túléltetek,
mindenkinek jobb lesz, ha így emlékeztek rám:
az ablaktalan ház voltam, ahol hiába keresed a kapcsolót,
a kivirágzott sivatag, amiből semmi nem igaz,
szarrá rágott möbiusz-póráz,
mihaszna kíneservo.
Sziszfosz ötven évig, azóta már csak Sziszfosz köve.
Kettő van még az ötvenig,
annyit azért adok magamnak,
bár cigit kartonnal régóta már csak a csajomnak veszek.
Viszonyom a hittel:
börleszkbe illő törleszkedés.
Hatásom kimutathatatlan,
hagyatékom katyvasz.
Arra jók az ilyen visszatekintésre alkalmat adó,
megkésétt pillanatok,
hogy az eredetieskedő egykönyves,
a megbízhatóan szállító kismester is
váratlan fénnyel felragyogjon, mielőtt végleg kihuny.
És kismester azért voltam.
Az aszkétikusságig lusta – szerelő.
Voltak híveim, ifjú tehetségek,
meg nem érdemelt éveimben
naivitásukból táplálkoztam – volna,
de a naivitás addigra már az egész földrészről
cinikusan kiveszett.
Sokan rajtam keresztül ismerték meg a Keményt.
Tanácsaim többségét kíméletből, számításból lenyeltem,
utólagos engedelmetekkel.
A végszó előtt ezennel ünnepélyesen mindent visszaszívok.
Jó élni, mondanám, de jobban a számra áll,
hogy jó volt élni,
mégis és csakazértis,
magától értetődően jó.*